

«Ο μικρός πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 9

Πιστεύω πως για να φύγει ο μικρός πρίγκιπας από τον Β-612, χρησιμοποίησε ένα κοπάδι από μεταναστευτικά πουλιά που αποδημούσαν. Το πρωινό της αναχώρησής του, τακτοποίησε καλά τα πάντα στον πλανήτη του. Καθάρισε προσεκτικά τα ενεργά του ηφαίστεια. Είχε δύο ενεργά ηφαίστεια. Κι αυτό ήταν πολύ βολικό για να ζεσταίνει σ' αυτά το πρωινό του, κάθε μέρα. Είχε κι ένα σβησμένο ηφαίστειο. Μα, όπως έλεγε: «Τοτέ δεν ξέρει κανείς!» Καθάρισε, λοιπόν, το ίδιο προσεκτικά και το σβησμένο του ηφαίστειο. Όταν είναι καλά καθαρισμένα, τα ηφαίστεια καίνε ήσυχα ήσυχα και φυσιολογικά, χωρίς εκρήξεις. Οι ηφαιστειακές εκρήξεις είναι σαν τις φωτιές που ξεσπούν στα τοιχώματα που έχουν οι καμινάδες. Ολοφάνερα, εμείς στη γη είμαστε πάρα πολύ μικροί για να μπορούμε να καθαρίζουμε από την καπνιά τα ηφαίστεια μας. Γι' αυτό μας βάζουν σε τόσους μπελάδες.

Ο μικρός πρίγκιπας, ξερίζωσε επίσης - με κάποια μελαγχολία - τα τελευταία βλαστάρια από μπαομπάμπ. Πίστευε ότι ποτέ πια δεν θα χρειαζόταν να ξαναγυρίσει πίσω. Μα όλες αυτές οι γνώριμες, καθημερινές δουλειές, εκείνο το πρωινό του φάνηκαν πολύ ευχάριστες. Και καθώς πότιζε για τελευταία φορά το λουλούδι του κι ετοιμαζόταν να το σκεπάσει με τη γυάλα του, συνειδητοποίησε ότι ήθελε να κλάψει...

- «Αντίο...» είπε στο λουλούδι.

Μα εκείνο δεν του απάντησε...

- «Αντίο...», επανέλαβε ακόμα μια φορά.

Το λουλούδι έβηξε. Δεν έφταιγε όμως το κρουολόγημα για το βήχα του.

- «Ήμουν ανόητη», του είπε τελικά. «Σου ζητώ να με συγχωρέσεις. Προσπάθησε να είσαι ευτυχισμένος...»

Παραξενεύτηκε που δεν τον αποπήρε για τίποτα. Στεκόταν εκεί, μπερδεμένος, κρατώντας τη γυάλα στον αέρα. Δεν καταλάβαινε καθόλου αυτή την ήρεμη γλυκύτητα.

- «Μα ναι... και βέβαια σ' αγαπώ...», συνέχισε το λουλούδι. «Δεν κατάλαβες τίποτα και το φταίξιμο είναι δικό μου. Αυτό όμως δεν έχει καμιά σημασία τώρα. Ωστόσο, φάνηκες κι εσύ το ίδιο κουτός μ' εμένα. Προσπάθησε να γίνεις ευτυχισμένος... Παράτα πια αυτή τη γυάλα... Δεν τη θέλω πια...»

- «Όμως ο αέρας...», ψέλλισε εκείνος...

- «Δεν είμαι πια και τόσο κρυωμένη... Το φρέσκο αεράκι της νύχτας θα μου κάνει καλό... Ένα λουλούδι είμαι...».

- «Μα τα ζώα...»

- «Θα πρέπει να θρέψω δύο - τρεις κάμπιες από τα φύλλα μου, αν θέλω να γνωρίσω πεταλούδες... Μου φαίνεται ότι αυτό θα ήταν τόσο όμορφο... Διαφορετικά, ποιος θα έρθει να με επισκεφτεί; Εσύ θα είσαι πολύ μακριά... Όσο για τα μεγάλα ζώα, δε φοβάμαι τίποτα. Έχω τα νύχια μου, εγώ...»

Και μου έδειξε με αφέλεια τα αγκάθια της. Και προσέθεσε:

- «Μην κοντοστέκεσαι έτσι... Είναι ενοχλητικό... Έχεις αποφασίσει να φύγεις... Πήγαινε...», είπε.

Ο λόγος ήταν ότι δεν ήθελε να τη δει να κλαίει. Ήταν ένα λουλούδι, τόσο περήφανο...